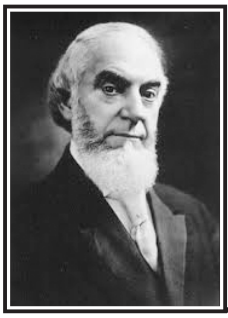

The Trumpet of the Seventh Angel
ஏழாம் தூதனின் எக்காளம்

1879 -1916 ரீ–பிரிண்ட்ஸ் தமிழாக்கம்
மலர் – 2, இதழ் – 3, ஜுலை–செப்டம்பர்

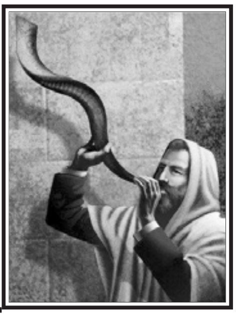

R5643

Sacrificial Love Vs Duty Love
தியாக அன்பும் கடமை அன்பும்

“உன்தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு மனதோடும் அன்பு கூறுவாயாக.. உன்னிடத்தில் நீ அன்பு கூறுவது போல பிறனிடத்திலும் அன்பு கூருவாயாக.” (மத் 22:37–39) “நான் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறது போல நீங்களும் ஒருவரிலொருலர் அன்பாயிருக்க வேண்டும் என்பதே என்னுடைய கற்பனையாயிருக்கிறது. ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலுமில்லை.” யோவா 15:12,13

ஞானம், நீதி, அன்பு மற்றும் வல்லமை போன்ற குணங்கள் நமது சிருஷ்டிகராகிய பரம பிதாவின் பண்புகளில் இசைவாயும் இணைந்துமிருக்கிறது. இந்த குணங்கள் அவரிடத்தில் ஒன்றுக்கொன்று நிறைவானதாகவும் முழுமையாக இசைவானதாகவும் இருக்கின்றன. இதே குணங்களை நமது பண்புகளில் இணைப்பதற்கு நாம் கஷ்டப்பட்டு முயற்சி செய்ய வேண்டும். இந்த குணங்களை யெல்லாம் மனுக்குலத்தோடு பொருத்திப் பார்க்கும் போது, இவைகளை மனுக்குலம் எவ்வளவு குறைவாக பெற்றிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடும்.

நாம் குணங்களாக குறிப்பிடுகிற நீதி, அன்பு, ஆகியவைகள் அனைத்து மனுக்குலத்தாரிடமும் அபூரணமாகவே இருக்கின்றன. தருமம், உதார குணம் ஆகியவை குறித்து நாம் பேசுகிறோம். இது அன்பின் ஒரு சிறந்த வெளிப்பாடு ஆகும். இது வெறும் நீதியைக் காட்டிலும் அதிகமாக செல்கிறது. நாம் ஒரு டாலர் கடன் பட்டிருக்கிற ஒருவர் இங்கே இருக்கிறார். அந்த ஒரு டாலரை அவருக்குக் கொடுப்பது தருமமல்ல, அது கடமை மற்றும் நீதியாக இருக்கிறது, ஒரு குறிப்பிட்ட மார்க்கம் சரியானதாக இருக்கும். அதற்கு குறைவான எதுவும் சரியானதாக இருக்காது. சில காரியங்கள் கட்டாயமானதாக இருக்கிறது. இதற்கும் (கட்டாய மானதிற்கும்) மேலானது இரக்கமாக, மனதுருக்கமாக, அன்பாக இருக்கும்.

அண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமை என்ன? ஒருவேளை அந்த அண்டை வீட்டுக்காரர் கடன் பட்டிருக்கிறார் அல்லது அவரது ஜீவன் பறிபோகிறது. நாம் அவருக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? அவருக்காக நமது ஜீவனை கொடுக்கலாமா? அவரது கட்டாய கடமைகளை நாம் செய்யலாமா? அப்படிச் செய்வது ஒரு மிகப் பெரிய அன்பான செயலாக இருக்கும். இது நீதியாகக் கூட இருக்கும். ஆனால் இது வெறும் நீதிக்கும் மேலாகவே செய்கிற காரியமாகும். நாம் அண்டை வீட்டாருக்கு. செய்ததை, நமது நிலைமை மாறியிருக்கும் போது, அவர்கள் நமக்கு செய்வதே நீதிக்கு தேவையாக இருக்கிறது. நமது அண்டை வீட்டாருக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை பொன்னான கற்பனை அளவிடும். நாம் இதை செய்த பிறகு இன்னும் அதிகமாக செய்ய விரும்பினால் அது நீதியின் தேவைக்கு மேலானதாக இருக்கும். இது அன்பாக, உபகாரமாக இருக்கும்.

ஆனால் தேவனுடைய கற்பனை நீதியை மாத்திரமல்ல அன்பையும் சேர்த்து செய்யும்படி கூறுகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தேவனிடம் அன்பு செலுத்த வேண்டும், சகமனிதர்களிடமும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். அதற்கு இரக்கமும் தயவும் தேவைப்படுகிறது. இதே வரிசையில் நியாயப் பிரமாணத்தின் கீழாக கட்டளைகளை தேவன் மாம்சீக இஸ்ரயேலருக்கு கொடுத்தார் என்பதை நாம் கவனிப்போமாக. இது எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு தாக்கத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கலாம். உன் சத்துருவின் மாடாவது அவனுடைய கழுதையாவது தப்பிப் போகக் கண்டால், அதைத் திரும்ப அவனிடத்தில் கொண்டு போய் விடுவாயாக. உன்னை பகைக்கிறவனுடைய கழுதை சுமையோடே விழுந்துகிடக்கக் கண்டாயானால், அதற்கு உதவி செய்யாதிருக்கலாமா? அவசியமாய் அவனோடே கூட அதற்கு உதவி செய்வாயாக. உன் சத்துரு பசியாயிருந்தால் அவனுக்குப் புசிக்க ஆகாரங்கொடு; அவன் தாகமாயிருந்தால், குடிக்கத் தண்ணீர் கொடு. அதினால் நீ அவன் தலையின் மேல் எரிகிற தழல்களைக் குவிப்பாய்; கர்த்தர் உனக்கு பலனளிப்பார். (யாத் 23:4,5; நீதி 25: 21,22) அன்பானது இவ்வளவு பரந்தும் விசாலமாகவும் தேவனுடைய பிரமாணத்தால் கேட்கப்படுகிறது. மேலும் மாம்சீக இஸ்ரயேலர் மேல் அது கட்டாயமாக இருக்கும்போது, ஆவிக்குரிய இஸ்ரயேலர்கள் எந்த அளவுக்கு இந்த உயர்ந்த குணத்தை பெற்றிருந்து

வெளிப்படுத்த வேண்டும்?

மனிதனுடைய தண்டனையில் நீதியான தீர்ப்பு கூறப்பட்டது

பாவ மனுக்குலத்திற்கு தேவன் அளித்த தண்டனையாகிய துக்கம், வருத்தம், மரணம் ஆகியவற்றால் மனிதாபிமானம் உட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அறிவிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையில் அன்பு அப்பியாசப் படுத்தப்படவில்லை. நீதி அங்கே அப்பியாசப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் அந்த மரண தண்டனையில் அன்பின் கொள்கை மீறப்படவில்லை; அது அன்புடன் மிகவும் இசைவாக இருந்தது. தேவன் தமது உயர்ந்த பொக்கிஷமாகிய ஒரே பேறான குமாரனை, குறித்த காலத்தில், மனுஷரின் விழுந்து போன நிலையிலும் கூட, பரிசாக கொடுத்து மனிதர்மேல் தமது அன்பை வெளிப்படுத்தினார். அவர் தமது குமாரனை பூமிக்கு அனுப்புவதற்கு முன்னான அந்த நான்காயிரம் வருடங்களில் அவர் அன்பில் குறைவுள்ளவரா யிருக்கவில்லை. அவருடைய பண்புகளில் அன்பை பொருத்தவரை பூரணமாக இணக்கத்துடன் தொடர்ந்து இருந்தது. அது இனிமேலும் ஒரு பூரண ஜீவியுடனான தோழமையான அன்பாக இராமல், இரக்கத்துடன், மனதுருக்கத்துடனான அன்பாக இருக்கும்.

விழுந்துபோன மனிதனுக்கு இரட்சிப்பை கிடைக்கச் செய்வது அன்பிற்கு கடமை, பொறுப்பு எதுவும் இருக்கவில்லை. அந்தச் செயல் முற்றிலும் ஒரு கிருபையாக இருந்தது. இரட்சிப்பு கிருபையினால் இருக்குமானால். அது நீதியினாலானது இல்லை. தேவன் தமது குமாரனை மனிதனுக்கு இரட்சகராக அனுப்ப எடுத்த நடவடிக்கை நீதிக்கு தேவையானதற்கும் மேலாக இருக்கிறது. இதில் தேவனுடைய கடமைக்கும் மேலான அன்பு, மனதுருக்கம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. மனிதன் எந்த உரிமையையும் கோர முடியாது, ஏனெனில் தனது அனைத்து உரிமைகளையும் தண்டனையால் இழந்துவிட்டான். மேலும் தேவனுடைய நீதியான பிரமாணத்திற்கு முன்னால் ஒரு குற்றவாளியானான். ஆனால் குற்றவாளி இனத்தின் இரட்சிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்த தேவனுடைய மகா பெரிய இரக்கம், அவரது மகிமை மற்றும் நன்மை செய்யும் குணத்தை விளக்குகிறது. நாம் இன்னும் பாவிகளாக இருக்கும் போது. கிறிஸ்து நமக்காக மரித்தது, தேவன் நம்மேல் வைத்த அன்பை வெளிப்படுத்தியது. இது தேவனுடைய சொந்த திட்டம். எனவே அன்பானது நீதிக்கும் மேலாக செல்லக் கூடும்; பூரண பண்புகளுக்கு தேவையான அன்பின் அளவைக் காட்டிலும் அதிகமாக செல்லக் கூடும்.

மகா பெரிய இரட்சிப்பின் திட்டத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவன் மற்றும் கிறிஸ்துவின் அன்பு ஒரு தியாக அன்பு. ஆகையால் கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கங்களாக அழைக்கப்பட்டவர்கள் இப்படிப்பட்ட அன்பை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். பல்வேறு சுபாவங்களில் உள்ள ஜீவிகளில் வைக்கப்பட்டுள்ள இந்த அன்பு, தேவனுடைய பூரண பிரமாணம் கேட்கிற அன்பல்ல, அதற்கும் மேலான அன்பாகும். கிறிஸ்துவின் மரணத்தில் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்ட இந்த ஜீவனை கொடுக்கிற ஒரு அன்பாக இது இருக்கிறது. தங்கள் கர்த்தரும் தலையுமானவரோடு ஒரு ப-யாக இந்த ஜீவன் கொடுக்கப்படுகிறது. ஊழியத்தில் சகோதரருக்காக நமது ஜீவனை கொடுக்கிறோம். கிறிஸ்துவின் ப-யின் புண்ணியம் நம்மேல் சாட்டப்பட்டு, நாம் தேவனுக்கு முன்பாக பூரணராக எண்ணப்படும்படி செய்யப்படுவதால் இந்த ப- ஏற்புடையதாக இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல், “நாம் சகோதரருக்காக ஜீவனைக் கொடுக்க கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்.” சகோதரர்கள் நமது ஜீவனை கேட்கமாட்டார்கள், நாமும் அவர்களது ஜீவனை கேட்க மாட்டோம்; ஆனால் நமக்கு சந்தர்ப்பம் இருப்பதால் நாம் இதை எல்லாரும் சந்தோஷமாக செய்ய வேண்டும். (1 யோவான் 3:16)

நாம் கிறிஸ்துவின் சிந்தனையுடையவர்களாக இருப்போமாக

ஒரு மனவிருப்பத்தின் ப-யாக தம் ஜீவனைக் கொடுத்து கிறிஸ்து நம்மை மீட்டிருக்கிறார். அதே சிந்தையை, அதே மனச்சார்பை, அதே சித்தத்தை உடையவர்களாக நாம் இருப்போமாக. இது சபையின் விசேஷித்த உடன் படிக்கையாகிய ப-யின் உடன்படிக்கை. (சங் 50:5) இது நமது ஆண்டவர் பிதாவோடு செய்த உடன்படிக்கை, நாம் அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். தேவனுடைய பிரமாணம் கேட்கிற நீதியின் திட்ட அளவுக்கு உலகத்தார் வந்தால், அவர்கள் நித்திய ஜீவனை பெற்றுக் கொள்வார்கள். ஆனால் நம்மை பொருத்தவரை, நாம் இதைவிட அதிக திட்ட அளவை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

ஆகையால் அப்போஸ்தலர், “அன்பு நியாயப் பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது” என்று கூறும் போதும், தேவனுடைய சித்தத்தை மரணபரியந்தம் நிறைவேற்றும்படி அன்பினால் ஆளப்படுகிறவர்களை, இஸ்ரயேலருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட, வெறும் நியாயப் பிரமாணத்தை மட்டும் கடைபிடிக்கச் சொல்- அவர் கட்டுப்படுத்தவில்லை. இந்த தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட வகுப்பாயிருப்பதற்கும், தங்கள் ஜீவனை கொடுப்பதற்கான உடன்படிக்கையில் ராஜரீக ஆசாரிய அங்கமாவதற்கும் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் மேலாக தேவைப்படுகிறது. ஒரு சுய ப-க்களவான அன்பு தேவைப்படுகிறது. எனவே நமக்கான தேவனுடைய சித்தத்தை சந்தோஷத்துடன் நிறைவேற்றி, “முற்றும் ஜெயங்கொள்கிற” – ஜெயங் கொள்ளுகிற வகுப்பாருக்கு

வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கனம், மகிமை, சாகாமை, தெய்வீக சுபாவத்தை பெற்றுக் கொள்ளப் பாத்திரர் என்பதை நாம் நிரூபிப்போம்.

அன்பு என்பது ஒருவரிடமிருந்து இன்னொருவர் பாத்திரத்தில் நிரப்புவதாகும்;

அன்பு என்பது தினமும் கொடுத்து எடுப்பதாகும்;

ஒவ்வொரு புதிய நாளிலும் கல்லான பாதையை தேர்ந்தெடுப்பது,

மற்றவர்கள் கால்கள் ஒரு மிருதுவாக பாதையில் நடப்பதற்காக.

அன்பானது குருடல்ல, ஆனால் மற்றவர்கள் கண்கள் மூலம் தொலைவில் பார்க்கிறது;

“நான் கொடுக்க வேண்டுமா” என்று கேட்காமல் “நான் ப- கொடுக்கட்டுமா?” என்று கேட்கும்.

அன்பானது தனது துக்கத்தை மறைக்கும், மற்றவர்களது இதயமும் உதடுகளும் பாடுவதற்காக.

மேலும் அது சுமையுடன் நடக்கும், மற்றவர்களது வாழ்க்கை உல்லாச இறக்கையுடன் இருப்பதற்காக “சகோதரனே, இப்படிப்பட்ட ஒரு அன்பை உன் ஆத்துமாவிலே வைத்திருப்பாயா?

இந்த இலக்கை நீ அடையும் போது, அது உனது நாமத்தை பரிசுத்தவான் என்று மாற்றிவிடும்.”

R5650

Patient Endurance The Final Test

பொறுமையுடன் சகித்தல் கடைசி சோதனை

“நீங்கள் ஒன்றிலும் குறைவுள்ளவர்களாயிராமல், பூரணராயும் நிறைவுள்ளவர்களாயும் இருக்கும்படி பொறுமையானது பூரண கிரியை செய்யக் கடவது.” யாக்கோபு 1:4

பொறுமையானது குணலட்சணங்களில் முக்கியமான ஒன்று என்று வேதாகமம் எல்லா இடங்களிலும் குறிப்பிடுகிறது. மானிட அனுபவத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அதன் அவசியத்தை நாம் காண முடிகிறது. தற்கால நிலைமைகளில் நேர்மையாயிருப்பதற்கு ஒருவன் பொறுமையாயிருக்க வேண்டும், மூர்க்கமாக அல்ல. ஏனெனில் பொறுமையின்மையுடன் குரூரமாக இருத்தல் தவிர்க்க இயலாத அபூரணமும் பலவீனமும் உள்ள சகமனிதர்களுக்கு தீங்கிழைக்கக் கூடியதாக இருக்கும். ஆகையால் சக மனிதர்களுடன் நாம் தொடர்பு கொள்ளும்போது நாம் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும் என்று தெளிந்தபுத்தியுள்ள ஆவி விரும்புகிறது. தேவனே பொறுமை என்கிற இந்த குணத்தை உடையவராகவும் நீண்ட காலமாக அதை அப்பியாசப்படுத்துகிறவராகவும் இருக்கிறார். அடுத்த யுகத்தில் உலகத்தோடு தொடர்புகொள்ளும் போது அதிக பொறுமை சபைக்கு தேவைப்படுகிறது. நமது ஆண்டவருடன் சிங்காசனத்தில் ஒரு இடம் பெற தேவையான குணலட்சணத்தை அபிவிருத்தி செய்ய பொறுமை நமக்கு எப்பொழுதும் தேவைப்படுகிறது.

பொறுமையானது, அன்பு, மற்றும் தயையுடன் நெருங்கி இணைந்து நிற்கிறதாக இருக்கிறது. தேவன் அன்பில்லாதவராக, தயவு இல்லாதவராக இருந்திருந்தால், அவர் பொறுமையில்லாதவராக இருந்திருக்க வேண்டும். மனிதனின் தற்கால களங்கமுள்ள, விழுந்து போன நிலைமையில் பொறுமையானது பரிதவிக்கப்படத்தக்கதாக குறைவுபட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது அடிக்கடி கொள்கைக்காக வெளிப்படையாக அப்பியாசப்படுத்தப் படுகிறது. இந்த தெய்வீக குணம், தேவனிடத்திலும், அவரது சாய-ல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அனைத்து ஜீவராசிகளிடத்திலும் இருக்கிற மற்ற குணங்களைப் போல முதல் மனித ஜோடியின் விழுகையினால் மனுக்குலத்தி-ருந்து அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் இரண்டு கிரேக்க வார்த்தைகள் பொறுமை என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளில் ஒரு வார்த்தை பொறுமையை, நீடிய பொறுமையை குறிக்கிறது. மற்ற வார்த்தை உற்சாகமுள்ள அல்லது நம்பிக்கையுடனான பொறுமையை குறிக்கிறது. பின்னால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை தான் நமது பாடத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பொறுமை என்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஆழமான பொருளைப் பெற்றிருக்கிறது. தீமையை விருப்பத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் சகிக்கின்ற இந்த மாறாத நிலையானது, உணர்வையும் செயலையும் தற்கா-கமாக கட்டுப்படுத்துவதில்லாமல் குணலட்சணத்தின் ஒரு மூலக்கூறாக உள்ளது. இது இருதயம் மற்றும் குணத்தின் வளர்ச்சியினை முக்கியப்படுத்துகின்றது. தீமையை சகிப்பதில் அல்லது பாடுகளில் போதுமானதாயிருப்பதில் விருப்பத்திற்கு எதிராக போராடாமல், தெய்வீக ஞானம் மற்றும் அன்பிற்கு முழுவதும் கீழ்ப்படிவதிலும் அந்த வளர்ச்சியினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்த ஞானமும், அன்பும் இப்பொழுது தற்கால தீமைகளை அனுமதித்து, பிறகு அவைகளை ஏற்றகாலத்தில் தூக்கியெறிவதென வாக்களித்துள்ளது.

கிறிஸ்தவ குணத்தின் இந்த பொறுமையை ஜாக்கிரதையுடன் அபிவிருத்தி செய்வது நமக்கு நிச்சயமாக நன்மை பயக்கும். இதைக் குறித்து நமது ஆண்டவர் தமது பிரசங்கத்தில் அளிக்கிறது. இந்த பொறுமை இல்லாமல் நமது குணம் பூரணமடையாது என்று அவரது வசனம் நமக்கு உறுதி அளிக்கிறது. தேவனுடைய முழு சர்வாயுத வர்க்கத்தையும் மிகவும் உறுதியாக தரித்துக் கொள்ள